

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6To/34/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8521010116
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8521010116.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Rastislava Vargu, PhD., L.L.M, MBA na verejnom zasadnutí konanom dňa 13. apríla 2022, v trestnej veci obž. B. N. stíhaného pre prečin nevyplatenia mzdy a odstúpného podľa § 214 ods. 1 Tr. zákona, o odvolaní prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa sp.zn. 8T/27/2021 zo dňa 20. septembra 2021, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie prokurátora.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Stará Ľubovňa sp.zn. 8T/27/2021 zo dňa 20. septembra 2021 bol obžalovaný B. N. podľa § 285 písm. b/ Tr. poriadku oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Stará Ľubovňa pod č. Pv 393/20/7710-22 pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin nevyplatenia mzdy a odstúpného podľa § 214 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

ako osoba oprávnená konať za spoločnosť N. Q., s.r.o., so sídlom B. č. 152, IČO: 50 506 579 zamestnancovi spoločnosti KPA Group, s.r.o., B. O., ktorý bol zamestnaný v spoločnosti KPA Group, s.r.o. na základe pracovnej zmluvy zo dňa 1.10.2017 ako vodič, nevyplátil mzdu za jeho vykonanú prácu za mesiac november 2019 vo výške 283,41 eur (čistá mzda), so splatnosťou mzdy pozadu za mesačné obdobie k poslednému dňu nasledujúceho kalendárneho mesiaca, teda 31.12.2019, na vyplatenie ktorej zamestnanec B. O. mal nárok, hoci v deň splatnosti mzdy spoločnosť KPA Group, s.r.o. mala dostatok finančných prostriedkov na jej vyplatenie, ktoré nevyhnutne nepotrebovala na zabezpečenie činnosti právnickej osoby, čím týmto konaním v dôsledku nevyplatenia mzdy spôsobil poškodenému B. O., W. XXXX/X, M. G. škodu vo výške 283,41 eur,

pretože skutok nie je trestným činom.

Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku súd prvého stupňa odkázal poškodeného B. O., nar. X.X.XXXX, zomr. dňa 14.4.2021, naposledy bytom W. XXXX/X, M. G. s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení v celom rozsahu odvolanie prokurátor v neprospech obžalovaného. V neskoršie preložených dôvodoch odvolania v úvode rekapituluje výrokovú časť napadnutého rozsudku a k tomu prislúchajúce odôvodnenie. So zdôvodnením súdu, na základe ktorého bolo rozhodnuté o oslobodení obžalovaného sa nemôže stotožniť, nakoľko hodnotenie materiálneho korektívu v zmysle ustanovenia § 10 ods. 2 Trestného poriadku nebolo vykonané v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Aj okresný súd sa stotožnil s tým, že poškodenému predmetná mzda skutočne nebola vyplatená a možno taktiež súhlasiť aj s postupom prvostupňového ho súdu, ktorý pri hodnotení naplnenia pojmových znakov trestného činu sa v danom prípade zaoberal aj závažnosťou konania obžalovaného z hľadiska spôsobu vykonania činu, jeho následkov, okolnosti jeho spáchania, miery zavinenia a pohnútky páchatela, avšak nemožno súhlasiť so záverom, ku ktorým okresný súd

dospel, a ktorý je podrobne zdôvodnený v bode 15. odôvodnenia rozsudku, z ktorého možno rezultovať záver, že v danom prípade sa jedná prioritne o pracovnoprávny spor. V ďalšom rozoberá skutkovú podstatu trestného činu nevyplatenia mzdy a odstúpného podľa § 214 ods. 1 Trestného zákona, jeho pojmové znaky ako aj objektívnu a subjektívnu stránku tohto prečinu. Podľa výsledkov vykonaného dokazovania bolo preukázané, že konanie obžalovaného naplnilo pojmový znak prečinu nevyplatenia mzdy a odstúpného aj z hľadiska subjektívnej stránky trestného činu, keďže je nepochybné, že konal s úmyslom nevyplatiť zamestnancovi mzdu, na vyplatenie ktorej mal poškodený nárok, čo sám obvinený vo svojej výpovedi odôvodnil tým, že voči poškodenému si nárokuje náhradu škody, pričom z hľadiska posúdenia trestnosti skutku je irelevantné, či poškodený B. O. spoločnosti KPA Group, s.r.o. spôsobil alebo nespôsobil akúkoľvek škodu, ale podstatné je, či poškodenému bola mzda v nárokovateľnej výške vyplatená alebo nie. Ohľadne závažnosti prečinu kladeného obžalovanému za vinu odvolateľ uviedol, že v prípade, ak by mal zákonodarca úmysel akýmkoľvek spôsobom kvantifikovať závažnosť konania pri trestnom čine nevyplatenia mzdy a odstúpného, bol by už v základnej skutkovej podstate determinovaný minimálny rozsah trestného činu, ktorý by bol vyžadovaný pre naplnenie pojmového znaku z hľadiska rozsahu, čo v ustanovení § 214 Trestného zákona absentuje. Objektom trestného činu nevyplatenia mzdy a odstúpného je zmluvný nárok zamestnanca na mzdu, plat a ďalšie finančné náležitosti, čo sú náležitosti, ktoré možno z hľadiska zabezpečenia základných životných potrieb zamestnanca označiť za prioritné a nemožno tu konštatovať, že nevyplatenie mzdy v akejkoľvek výške nemá negatívny dopad na poškodeného v zmysle následku trestného činu. Nesúhlasí s tvrdením okresného súdu, že v danom prípade došlo k nevyplateniu mzdy vo výške 283,41 €, čo je suma len o niečo vyššia ako suma zodpovedajúca malej škode a z tohto dôvodu je potrebné výšku tejto sumy zohľadniť v rámci okolností prípadu a následku činu, nakoľko ustanovenie § 214 Trestného zákona nestanovuje pre naplnenie pojmového znaku skutkovej podstaty trestného činu z hľadiska jeho následku spôsobenie malej škody. Nesúhlasí ani so záverom okresného súdu k pohnútku obžalovaného, že pri nevyplatení mzdy bolo prvotným riešením pracovnoprávneho sporu vzniknutého v dôsledku poškodenia návesu, s ktorým poškodený jazdil, keď iné možnosti riešenia zlyhali. Z hľadiska posúdenia trestnosti skutku, resp. posúdenia trestno-právnej zodpovednosti konkrétnej osoby si nemožno zamieňať právo zamestnávateľa na náhradu škody spôsobenú na zverených hodnotách v zmysle § 177 a nasl. zákona č. 311/2001 Z.z. zákonníka práce s nevyplatením mzdy, ktoré nepochybne zakladá pojmové znaky skutkovej podstaty trestného činu. Ak si obvinený, ako zamestnávateľ, nárokoval náhradu škody voči svojmu zamestnancovi, mohol sa svojho nároku domáhať súdnou cestou, resp. mimosúdne a následne náhradu spôsobenej škody riešiť zrážkami zo mzdy pri splnení podmienok upravených v ustanovení § 131 a nasl. zákona č. 311/2001 Z.z. zákonníka práce. Vzhľadom ku konštatovaniu, že obžalovaný svojím konaním naplnil formálne všetky znaky prečinu nevyplatenia mzdy a odstúpného, bol na mieste prípadný postup okresného súdu podľa § 40 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona a nie postup podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku, nakoľko konštatovanie súdu, že skutok nie je trestným činom nezodpovedá výsledkom vykonaného dokazovania. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti má prokurátor za to, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané naplnenie všetkých pojmových znakov prečinu nevyplatenie mzdy a odstúpného podľa § 214 ods. 1 Trestného zákona a navrhol, aby Krajský súd v Prešove zrušil prvostupňové rozhodnutie okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Na základe takto podaného odvolania krajský súd v zmysle ustanovenia

§ 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že odvolanie okresného prokurátora nie je dôvodné.

Úvodom je potrebné konštatovať, že prvostupňový súd na hlavnom pojednávaní vykonal celé do úvahy prichádzajúce dokazovanie týkajúce sa skutku uvedeného v obžalobe okresného prokurátora. Vo vzťahu k tomuto skutku boli vykonané dôkazy v celom rozsahu potrebnom na zistenie a ustálenie skutkového stavu veci a to zákonným spôsobom. Zabezpečené dôkazy boli okresným súdom vyhodnotené v súlade so zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a skutkové zistenia uvedené v napadnutom rozsudku sú odrazom výsledkov dokazovania, s ktorými sa krajský súd stotožnil a tieto považuje za správne. Rozsudok okresného súdu obsahuje odôvodnenie, v ktorom je vyložené, ktoré skutočnosti boli vzaté za dokázané a o ktoré dôkazy sa prvostupňový súd opieral a akými úvahami sa správal pri hodnotení dôkazov. S týmto odôvodnením sa stotožnil aj odvolací súd a v celom rozsahu naň odkazuje.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že okresný súd po vykonaní a zhodnotení vykonaného dokazovania dospel k záveru, že obžalovaný svojím konaním naplnil formálne všetky znaky prečinu

nevyplatenia mzdy a odstupného. Zo zhodných výpovedí obvineného a poškodeného, ako aj z predloženej pracovnej zmluvy, mal súd prvého stupňa nepochybne preukázať, že poškodený bol zamestnaný v spol. KPA Group, s.r.o., v ktorej je konateľom obžalovaný, ktorý ako trestne zodpovedný subjekt nevyplatil poškodenému mzdu za mesiac november 2019, aj keď uvedená spoločnosť mala v tom čase dostatok peňažných prostriedkov, ktoré nevyhnutne nepotrebovala na zabezpečenie svojej činnosti (ako to vyplýva zo znaleckého posudku vypracovaného vo veci, ako aj z výpovede samotného obžalovaného na hlavnom pojednávaní), teda z objektívnej stránky sa obžalovaný dopustil konania predpokladaného v § 214 Tr. zákona, čím porušil objekt tohto trestného činu - teda ochranu nároku zamestnanca na jeho mzdu, plat alebo odstupné, ktoré mu v zmysle Zákonníka práce patrí. Obžalovaný konal ako štatutárny orgán spol. KPA Group, s.r.o., pričom konal minimálne v nepriamom úmysle, kedy musel byť z titulu svojej funkcie minimálny uzrozumený s tým, že nevyplatením mzdy poškodenému v rozsahu, v akom to urobil, sa dopúšťa prečinu nevyplatenia mzdy a odstupného. Vyplatenie mzdy je jedným zo základných práv zamestnanca, preto súd prvého stupňa neuveril argumentácii obhajoby, že by obžalovaný ako konateľ obchodnej spoločnosti nebol minimálne uzrozumený s tým, že nevyplatením mzdy môže porušiť záujem chránený v § 214 Tr. zákona. Obžalovaný teda nepostupoval v súlade predovšetkým s pracovnoprávnymi predpismi, keď nepreukázal, že by poškodený podpísal dohodu o zrážkach zo mzdy, teda takúto dohodu by bolo potrebné považovať v zmysle § 20 ods. 2 Zákonníka práce za neplatnú. Na jej základe potom nemohol vykonať zrážky zo mzdy, pričom tieto zrážky vykonal vo väčšom rozsahu, ako to umožňujú právne normy (§ 131 Zákonníka práce v spojení s nariadením vlády č. 268/2006 Z.z.). Tieto okolnosti viedli k naplneniu formálnych znakov trestného činu kladenému mu za vinu. Avšak vzhľadom na skutočnosť, že skutok, ktorý je obžalovanému kladený za vinu, je prečinom, prvostupňový súd zároveň skúmal závažnosť tohto činu z pohľadu, či závažnosť činu nie je nepatrná, čo by spôsobilo, že aj keby boli naplnené formálne znaky prečinu, nešlo by o trestný čin. V tomto smere okresný súd vychádzal z judikatúry, a to konkrétne z názoru, že závažnosť prečinu musí byť zvažovaná pri rozhodovaní o každom čine vykazujúcom formálne znaky prečinu a nie je na ľubovôli ani orgánov činných v trestnom konaní a ani súdu, či budú závažnosť prečinu v konkrétnom prípade zvažovať, alebo nie. Toto zvažovanie musí byť zachytené aj v odôvodnení konkrétneho rozhodnutia (R II/1965)

Z hľadiska skúmania závažnosti prečinu v posudzovanom prípade bol podľa názoru okresného súdu konkrétny stupeň závažnosti nižší než nepatrný a to predovšetkým s poukazom na okolnosti tohto prípadu. Zo zhodných vyjadrení obvineného aj poškodeného je zrejmé, že poškodený mal riadne vyplácanú mzdu a vyplatenú nemal až poslednú mzdu po ukončení pracovného pomeru dohodou medzi stranami. Bolo nepochybne preukázané, že pri jednej z pracovných ciest poškodeného došlo k poškodeniu návesu, ktorého opravu stála 1.965,82 eur, túto opravu odmietla poisťovňa preplatiť z havarijného poistenia (ako to vyplýva z vyjadrenia poisťovne Kooperativa) a preto si náklady na opravu uplatňovala spol. KPA Group, s.r.o. u poškodeného zo zodpovednosti za škodu spôsobenú zamestnancom, ktorá poisťovňa udalosť je stále otvorená, teda nebola doposiaľ ukončená. Spoločnosť KPA Group, s.r.o. zaslala poškodenému výzvu na úhradu sumy 1 965,82 eur, ktorú si poškodený neprebral a zo spisu Okresného súdu Poprad sp. zn. 12Cpr/21/2020 vyplýva, že spol. KPA Group, s.r.o. si uplatnila voči poškodenému nárok na zaplatenie sumy 1 682,41 eur s prísl. z titulu nároku zo zodpovednosti za škodu spôsobenú zamestnancom, o ktorom nebolo doposiaľ rozhodnuté.

Na jednej strane síce v danom prípade došlo k nevyplateniu mzdy poškodenému, t.j. k formálnemu naplneniu znakov trestného činu podľa § 214 Tr. zákona, na druhej strane išlo o nevyplatenie poslednej mzdy poškodenému po skončení pracovného pomeru a obžalovaný ako konateľ spoločnosti KPA Group, s.r.o. komunikoval ešte pred skončením pracovného pomeru s poškodeným ohľadne spôsobu riešenia vzniknutej škody. Pohnútkou obžalovaného ako konateľa spol. KPA Group, s.r.o. pri nevyplatení mzdy teda prvotne bolo riešenie pracovnoprávneho sporu vzniknutého v dôsledku poškodenia návesu, s ktorým poškodený jazdil, keď iné možnosti riešenia zlyhali (havarijné poistenie, nedoriešené plnenie z poisťky poškodeného). Takisto je potrebné uviesť, že v danom prípade došlo k nevyplateniu mzdy vo výške 283,41 eur, čo je suma len o niečo vyššia ako suma zodpovedajúca malej škode (aj keď § 214 ods. 1 TZ nevyžaduje ako pojmový znak tohto trestného činu výšku spôsobenej škody, táto sa vyžaduje až v kvalifikovaných skutkových podstatách tohto trestného činu), je potrebné výšku tejto sumy zohľadniť v rámci okolností prípadu a následku činu. Spol. KPA Group, s.r.o. si v pracovnoprávnom spore vedenom na Okresnom súde Poprad uplatnila iba sumu 1 682,41 eur s úrokom z omeškania, teda sumu zodpovedajúcu rozdielu medzi výškou opravy poškodeného návesu a sumou, ktorá poškodenému nebola vyplatená.

V tejto súvislosti prvostupňový súd poukázal aj na zásadu chápania trestnej represie ako „ultima ratio“ orgánmi aplikácie práva, t.j. orgány činné v trestnom konaní a súdy by mali dať prednosť uplatňovaniu mimo trestnej zodpovednosti pred postihom podľa predpisov trestného práva. Princíp ultima ratio má funkciu subsidiárnu, ktorá spočíva v tom, že právne predpisy z oblasti trestného práva majú byť používané len vtedy, pokiaľ použitie iných prostriedkov právneho poriadku neprichádza do úvahy alebo ich použitie je zjavne neúčelné. Vzhľadom na takto popísané okolnosti tohto prípadu a dôvody nevyplatenia mzdy, ktoré vychádzali prioritne z riešenia civilnoprávneho vzťahu (konkrétne z pracovnoprávneho sporu), okresný súd dospel k záveru o tom, že závažnosť prečinu kladeného obžalovanému za vinu je nepatrná (keď došlo k nesprávnej aplikácii pracovnoprávnych inštitútov pri zrážkach zo mzdy a k nesprávnemu vyhodnoteniu platnosti dohody o zrážkach zo mzdy), teda tento skutok nie je trestným činom, preto obžalovaného v zmysle § 285 písm. b/ Tr. zákona oslobodil spod obžaloby.

Prvostupňový súd vzhľadom na oslobodenie obžalovaného spod podanej obžaloby, poškodeného v zmysle § 288 ods. 3 Trestného poriadku odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces, keďže v prípade vyhlásenia oslobodzujúceho rozsudku nie je ani iný postup vo vzťahu k poškodenému možný.

Vychádzajúc z vykonaných dôkazov a ich hodnotenia odvolací súd sa stotožnil s rozhodnutím okresného súdu o oslobodení obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. b/ Tr. poriadku, ktoré považuje za zákonné a správne.

Odvolací súd z vyššie uvedeného tiež vyvodil, že primárne ide o súkromnoprávny vzťah medzi konateľom - obžalovaným a zamestnancom, pričom je úlohou súdov v občianskom právnom konaní, aby riešili všetky sporné otázky, ktoré z tohto vzájomného vzťahu vyplynú a to najmä prípady, ktoré sa týkajú vzniku škody na strane spoločnosti alebo zamestnanca ako aj navzájom a z toho vyplývajúcich nárokov na ich úhradu.

Krajský súd tieto skutočnosti uvádza aj preto, nakoľko trestné právo je prostriedkom ultima ratio (ide o poslednú a najkrajnejšiu možnosť, ktorú je nevyhnutné brať do úvahy v rámci závažnosti trestného činu), pričom podľa tejto zásady má byť trestné právo použité len ako najkrajnejší prostriedok a len pri typovo najzávažnejších porušeníach spoločenských vzťahov, záujmov a hodnôt, teda len tam, kde iné možnosti, hlavne prostriedky ostatných právnych odvetví, nie sú dostatočné, teda už boli vyčerpané, sú neúčinné alebo zjavne nie sú vhodné. Princíp trestného práva ako prostriedku ultima ratio sa prejavuje najmä v prípadoch, ktoré majú súkromnoprávny základ, pričom v takýchto prípadoch musia orgány činné v trestnom konaní a súd vykladať znaky skutkových podstát s vedomím, že princíp ultima ratio má vplyv aj na subjektívnu stránku trestného činu a musia tiež náležite zvažovať, či je možné využiť inštitúty iných právnych odvetví na namietané porušenie práva a či týmito inštitútmi možno reálne dosiahnuť nápravy, ak k porušeniu práva skutočne došlo. Princíp ultima ratio tak umožňuje orgánom činným v trestnom konaní a súdu odlíšiť prípady, ktoré spadajú výhradne do sféry občianskoprávnych, či obchodných vzťahov a ktoré len zdanlivo vykazujú znaky skutkovej podstaty trestného činu od trestnej činnosti (princíp ultima ratio aplikuje a využíva vo svojich rozhodnutiach aj Ústavný súd SR, napríklad nález I. ÚS 402/2008, uznesenie IV. ÚS 55/2009 a akceptuje ho aj Najvyšší súd SR).

Podľa názoru odvolacieho súdu úlohou orgánov činných v trestnom konaní a súdov v takýchto prípadoch je uplatňovať prostriedky trestného práva zdržanlivo, len ako krajný prostriedok v prípadoch, v ktorých iné, najmä súkromnoprávne prostriedky zlyhávajú, resp. nie sú efektívne, inak by v takýchto prípadoch došlo zo strany súdov konajúcich v trestných veciach k neúmernému nahradzovaniu konania v občianskoprávnych sporov. Sporné otázky, ktoré vyplynú zo vzájomného súkromnoprávneho vzťahu, a ktoré sa týkajú porušenia tohto vzťahu, majú byť riešené súdmi v civilnom konaní, nakoľko orgány činné v trestnom konaní a ani súd v trestnom konaní nie sú oprávnené nahrádzať ich činnosť. Práve súdy v civilnom konaní zákonodarca povoláva k tomu, aby rozhodovali všetky sporné otázky, ktoré vyplynú zo súkromnoprávnych vzťahov a ktoré sa nevymykajú bežne sa vyskytujúcim obdobným prípadom. Trestné právo je možné použiť len v prípadoch, ktoré možno označiť za závažné excesy zo súkromnoprávnych vzťahov, ktoré už zjavne presahujú ich rámec. Len takémuto striktnému prístupu totiž zodpovedá to, že trestné právo má byť uplatňované len ako najkrajnejší prostriedok k postihu typovo najzávažnejších prípadov porušenia práva a tam, kde prostriedky iných právnych odvetví už nie sú účinné (zásada subsidiarity trestnej represie, tzv. princíp ultima ratio). Prostriedky trestného práva nie je možné využiť len preto, že subjekt, ktorý sa cíti v práve, celkom rezignoval na ochranu, ktorú mu majú poskytnúť súdy v

civilnom konaní, ako je neprípustná a v súčasnej dobe zaužívaná prax, že sa štandardné civilné vzťahy riešia na úkor jedného účastníka prostriedkami trestného práva, pretože týmto spôsobom dochádza k nerovnému postaveniu účastníkov vo vzájomných záväzkových vzťahoch.

Zároveň odvolací súd poukazuje aj na to, že pri posudzovaní otázky, či páchatel naplnil znaky príslušného trestného činu (typicky majetkovej povahy), je nutné vziať do úvahy aj prípadnú existenciu súkromnoprávneho vzťahu, v ktorom ako účastníci vystupovali páchatel a poškodený a ktorý má význam pre konkrétnu trestnú vec. Pokiaľ ide o súkromnoprávny vzťah, je potrebné totiž trvať na tom, aby na ochranu svojich majetkových záujmov dbali predovšetkým samotní účastníci takéhoto vzťahu. Od týchto účastníkov je nutné požadovať, aby postupovali obozretne a aby dodržali aspoň elementárne zásady opatrnosti, obzvlášť ak sú pre to ľahko dosiahnuteľné prostriedky. Z hľadiska princípov, na ktorých je založený demokratický štát je neprijateľné, aby trestným postihom jedného účastníka súkromnoprávneho vzťahu bola nahradzovaná nevyhnutná miera opatrnosti druhého účastníka pri ochrane vlastných práv a majetkových záujmov. Trestným postihom nie je možné nahrádzať inštitúty iných právnych odvetví, ktoré sú určené na ochranu majetkových práv a záujmov.

K jednotlivým odvolacím námietkam prokurátora krajský súd poukazuje na vyššie rozvedené právne úvahy, ktorými sa riadil pri preskúmaní jednotlivých výrokov napadnutého rozsudku. Pokiaľ ide o samotné hodnotenie dôkazov, odvolací súd na základe preskúmania odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa a na základe štúdia predloženého spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvého stupňa sa správne, logicky a presvedčivo vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre jeho rozhodnutie. Napokon okresný súd správne konštatoval naplnenie ako subjektívnej tak aj objektívnej stránky žalovaného prečinu na strane obžalovaného, avšak po triezvom a logickom zvážení všetkých okolností prípadu dospel k záveru, že závažnosť stíhaného trestného činu je nižšia ako nepatrná, a preto v súlade s § 10 ods. 2 Tr. zákona rozhodol o oslobodení obžalovaného spod obžaloby. Podstatou podaného odvolania je totiž snaha prokurátora dosiahnuť, aby krajský súd prehodnotil vykonané dôkazy a na základe iného hodnotenia v intenciách požiadavky strany obžaloby dospel k odlišným právnym záverom, než aké urobili prvostupňový súd. Je ale potrebné konštatovať, že skutkový stav bol okresným súdom na podklade vykonaného dokazovania zistený správne a následne bolo vo veci aj zákonne rozhodnuté. Nie je ani dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku skutočnosť, že prokurátor na základe svojho presvedčenia poukazuje na možnosť hodnotenia tých istých dôkazov s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. Vo vzťahu k spôsobu hodnotenia dôkazov súdom prvého stupňa je potrebné uviesť, že jeho právnym rámcom je ustanovenie § 2 ods. 12 Trestného poriadku, ktoré je súdnou praxou, aj právnou teóriou interpretované - v spojitosti aj s obsahom úpravy ustanovenia § 285 Trestného poriadku - tak, že pri hodnotení dôkazov sa uplatní princíp "in dubio pro reo", t.j. v pochybnostiach v prospech obžalovaného. Základným predpokladom trestnej zodpovednosti za tento prečin je tiež bezpečné zistenie či konanie nesie nielen všetky formálne znaky prečinu, ale i toho, či ide o prečin aj v intenciách ods. 2 § 10 Trestného zákona. To znamená, že vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatela je jeho závažnosť nie nepatrná, teda materiálny korektív. Súd pritom na aplikáciu princípu ultima ratio používajú zákonodarcom deklarovanú možnosť za istých okolností nepovažovať za protiprávne konanie, ktoré sa ako protiprávne javí z dôvodu naplnenia všetkých formálnych znakov skutkovej podstaty konkrétneho prečinu. Každá skutková podstata trestného činu vyjadruje všetky podstatné znaky a črty nevyhnutné na posúdenie, či konkrétny spáchaný skutok možno považovať za trestný čin. Materiálny korektív predstavuje výnimku z formálneho chápania kategórie trestných činov. Jednou z podmienok, ktorá musí byť splnená na to, aby určité protiprávne konanie (skutok) mohlo byť kvalifikované ako konkrétny prečin, je v zmysle § 10 ods. 2 Trestného zákona aj pozitívny záver o tom, že závažnosť konania, ktoré inak z formálneho hľadiska napĺňa znaky skutkovej podstaty nejakého prečinu je vyššia ako nepatrná. Kritéria, pomocou ktorých sa určuje závažnosť prečinu, sú také rôzne a premenlivé, že pomocou nich možno v konkrétnom prípade dostatočne rozlíšiť stupeň závažnosti spáchaného prečinu, resp. prečinu vykazujúceho znaky prečinu. Záver o tom, či pri prečine je materiálny korektív podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona je záverom právnym, ktorý záver sa musí zakladať na skutkových zisteniach súdu vyplývajúcich z vykonaného dokazovania rovnako ako záver o objektívnych a subjektívnych znakoch prečinu. Skutočnosti významné pre právny záver o tom, či tu je materiálny korektív prečinu, musia byť predmetom dokazovania práve tak, ako všetky ostatné okolnosti naplňujúce znaky trestného činu. Z vykonaného dokazovania mal aj odvolací súd za preukázané, že obžalovaný bol v rozhodnom období konateľom spoločnosti a poškodený bol jej zamestnancom na základe pracovnej zmluvy. Táto skutočnosť o vzniku a trvaní pracovného pomeru poškodeného so spoločnosťou nebola

ani spornou, rovnako ani skutočnosť o vzniku nároku na mzdu za mesiac november 2019. Aj krajský súd pri skúmaní trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaného a stupňa závažnosti jeho konania prihliadol na to, že obžalovaný mzdu v celej výške doplatil poškodenému, aj keď prakticky až po roku od vzniku na jej nárok, pričom túto skutočnosť nemožno prehliadať pri posudzovaní naplnenia znakov skutkovej podstaty pri posudzovaní materiálneho korektívu. Obžalovaný sa pritom dopustil konania vo vzťahu iba k jednému zamestnancovi a v celkovom vyčíslení spôsobená škoda predstavovala škodu 283,41 Eur a to za obdobie len jedného mesiaca. Zároveň je ale pravdou, že zákon pre trestno-právny postih nevyžaduje určitú kvantifikáciu doby a že postihnutelné je nevyplatenie mzdy aj čo len jednému zamestnancovi. Z vykonaných dôkazov aj krajskému súdu vyplynulo, že nie je možné vyvodiť spoľahlivý záver o tom, že obžalovaný svojim konaním naplnil skutkovú podstatu žalovaného prečinu tiež z pohľadu materiálneho korektívu podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona a zistené konanie obžalovaného preto nebolo možné právne kvalifikovať ako prečin nevyplatenia mzdy a odstúpného, keďže vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatela je závažnosť žalovaného prečinu nepatrná, teda skutok nie je trestným činom a preto oslobodenie obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku okresným súdom považuje za zákonné a správne.

Záverom krajský súd dodáva, že v dvojinštancnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, je preto nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa, tak ako je tomu aj v tomto prejednávacom prípade.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd riadny opravný prostriedok prokurátora vyhodnotil ako nedôvodný a jeho odvolanie zamietol postupom podľa § 319 Tr. poriadku.

Rozhodnutie bolo prijaté jednohlasne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.